

[Anders Andersen.]

skeligt på grund af den beskatning, der finder sted, og jeg vil derfor i denne forbindelse henstille til ministeren, at vi også får lejlighed til at drøfte netop det problem, om vi kunne finde frem til en rimelig lovgivning på disse områder, så den fusionsmulighed i lighed med de mange andre fusionsmuligheder kan gennemføres.

Men i øvrigt kan jeg tilsige venstres støtte til det foreliggende lovforslag.

Glistrup (FP):

Det, der her er sket, er jo, at ministeren har fået øje på det ganske aldeles ukendte, at en skattelov har fået lov til at blive 10¹/₂ måned gammel uden at være underkastet nogen som helst ændringer, og jeg kan da godt forstå, at ministeren efter så lang en periode mener, at der nu skal foreslås disse 7 ændringer i loven.

Det centrale er jo, som det også fremgik af de tidligere indlæg, problemet med hensyn til 3 måneders frist-bestemmelsen, hvor hr. Camre meget eufemistisk sagde, at efter at loven er trådt i kraft, har man fået øje på, at denne 3 måneders frist volder visse vanskeligheder. Jeg kan da betro hr. Camre – han kan læse det i det blad, der hedder Folketingstidende – at det var noget, som fremskridtspartiet i allerhøjeste grad gjorde opmærksom på med larm og bulder igennem hele behandlingen af forslaget ned igennem 1975, at denne frist var aldeles hamrende upraktisk og aldeles uanvendelig, og vi stillede ændringsforslag om, at denne frist skulle vi ikke have noget som helst at gøre med. Dette ændringsforslag led samme skæbne som så mange ændringsforslag fra fremskridtspartiet ved afstemningen i dette ting, men nu er der sket det, at har man ikke kunnet lære af vores argumenter, så har man lært af livets erfaringer, efter at man har forvoldt ulykker for så og så mange forskellige selskaber og så og så mange forskellige kontorer rundt omkring i byen, og så opstår fremskridtspartiets forslag, jeg vil ikke kalde det som en fugl Føniks, for det er i hvert tilfælde en vingskudt fugl Føniks, men i form af det, ministeren nu siger om, at han vil udvide fristen til 6 måneder.

Jeg er ikke nogen særlig dristig spåmand, når jeg lover ministeren, at inden der er gået 12 måneder fra nu af, så står vi på ny og diskuterer denne frist, nemlig at forlænge de 6 måneder, for det, der er kernen i denne sag, er, at fusioner er så krævende på mange områder

både med hensyn til det regnskabstekniske og det at finde fortravlede mennesker frem, hvoraf nogle ligger på Rigshospitalet, nogle er i Hong Kong og nogle måske på Sankt Hans. Man kan simpelt hen ikke overkomme inden for så korte tidsfrister at få papirerne dels udformet, dels underskrevet.

Derfor kan man akkurat lige så godt, og det håber jeg udvalget nu vil besinde sig på, følge det ændringsforslag, som fremskridtspartiet stillede sidste år, og som blev forkastet her i tinget den 17. december 1975, nemlig om, at vi helt holder op med det regereri og helt stryger fristerne, for sandheden er jo, at staten overhovedet ingen interesse har i, at der er nogen frist på dette område. Man kan akkurat lige så godt forenkle lovgivningen og simpelt hen totalt ophæve denne fristbestemmelse og grave fremskridtspartiets ændringsforslag frem fra sidste år. Så bliver forslaget bedre, end ministerens er, men ministerens forslag er bedre end den nuværende lovtekst, og hvis det så skulle ske, at vi kun skal stemme om dette kummerlige forslag, vil vi selvfølgelig stemme ja til det.

Bernhard Baunsgaard (RV):

For både dette lovforslag og det foregående forslag gælder, at den radikale ordfører, hr. Gudme, ikke kan være til stede, og jeg skal derfor på hans vegne sige nogle få ord om forslaget.

For det første tror vi, det er en god ting, at fristen forlænges, men til trods for den noget mærkelige argumentering, som den foregående taler brugte, må jeg nok mene, at han i dette tilfælde har ret i, at fristen formentlig bør forlænges ud over det, som ministeren har foreslået. Ikke mindst vil det gælde fusioner af visse pengeinstitutter, for hvilke det, så vidt jeg kan skønne, vil være umuligt også i fremtiden undtagen i et ganske kort stykke tid hvert år at leve med selv de ændrede regler. Jeg vil derfor håbe, at vi gennem arbejdet i udvalget kan nå til nogle smidigere og yderligere forlængede regler på dette område.

At man naturligvis ikke, som hr. Glistrup foreslog det, kan leve ganske uden regler, turde sige sig selv; det kan man gøre i et anarkistisk eller lovløst samfund, men ikke i et retssamfund.

Ømann (SF):

Jeg skal for en ordens skyld slå fast, at SF har stillet sig skeptisk over for, at man tillod